

INDIA RAJASTAN DE ANDERE KINDERVAKANTIE

Frankrijk moe

Na drie jaar kamperen in Frankrijk kan ik het enthousiasme niet meer opbrengen om ook dit jaar weer de auto vol te proppen en de honderdduizenden Nederlandse gezinnen te volgen naar het land van stokbrood en rode wijn. Mijn zoontje namen we mee naar Indonesië en Tibet in zijn eerste twee levensjaren en toen onze dochter kwam hebben we nog een keer als gezin China en later naar Thailand en Maleisië bezocht. Het reizen met kinderen van twee jaar was zo intensief dat we besloten hadden de volgende jaren door te brengen op een camping met zwembad en Nederlandse leeftijdsgenootjes. Dit jaar hebben we onze zoon van acht en dochter van vijf oud genoeg verklaard om opnieuw een verre reis te maken.

Kakkerlakken in de trein

De keuze valt op India, en de provincie Rajastan in het bijzonder. In de rest van het land heerst namelijk tijdens de grote schoolvakantie de monsoon, terwijl in deze woestijnprovincie volgens de statistieken nauwelijks water uit de hemel valt. In Delhi laten we de kinderen nog snel vaccineren, hadden we thuis even niet meer aan gedacht. Dan, als we de nachttrein van de hoofdstad van de provincie Punjab naar Bikaner in West Rajastan nemen, begint de reis pas echt. Als de trein arriveert wurmen we ons door de smalle deuren naar binnen en gaan op zoek naar onze plaatsen. Dit is een tweede klasse wagon met zes bedden in een open compartiment met nog twee extra bedden aan de andere kant van het lange gangpad. De kinderen installeren zich op de middelste twee bedden terwijl wij als ouders beneden nog een biertje drinken. De trein is om half elf vertrokken en zal pas de

volgende ochtend om elf uur aankomen in Bikaner. In die ruim 12 uur zal hij 596 kilometer afleggen. Om middernacht worden de onderste twee plaatsen ingenomen door grote Sikh mannen met lange baarden. Hun koffer binden ze met een grote ketting en hangslot vast aan de spijlen van de stapelbedden en de tulbanden plaatsen ze op een rekje boven het bed. Maar er spookt een gevaar bij onze bedden; tientallen kakkerlakken kruipen langs de muren over onze kussens en dekens en rennen vliegensvlug naar de volgende etage als we ze met teenslippers te lijf gaan. Gelukkig vallen we snel in slaap deze avond.

Als we 's ochtends de gordijnen openen zien we de uitgestrekte gele zandvlaktes van de Thar woestijn aan ons voorbij schuiven. Het station van Bikaner is onze eerste kennismaking met de staat Rajasthan. De staat van prinsen, prinsessen, maharajas en paleizen. Het is ook de staat die het chaotische India scheidt van buurland Pakistan. Eeuwenlang hebben de Maharajas van de verschillende steden over het gebied geheerst en oorlogen met de mongolen, moghuls en Arabieren gewonnen om hun koninklijke status te behouden. Toen de Engelsen alle onafhankelijke gebieden samenbrachten tot een democratisch groot India verviel hun regerende macht. Hun sociale status, majestueuze paleizen en eeuwenoude verblijven zijn nog steeds koninklijk terwijl deze eigenlijk alleen nog maar herinneren aan de vroegere heersende macht. Elke stad in de staat werd door een andere tak van de koninklijke familie geregeerd als een soort graafschap. In totaal waren er acht heersende paleissteden die een gebied van 8 keer Nederland regeerden.

Zegening van de motor

Het station van Bikaner is gebouwd als een paleis en op het perron dragen groepen vrouwen in kleurrijke saris hun bagage naar de aangekomen trein. Eenmaal buiten het station komt de oude vertrouwde Indiase chaos ons tegemoet. Door de hevige regenval de laatste dagen is het stationsplein veranderd in een grote blubberpoel waarin tientallen fiets- en autoriksjasrijders strijden om de aangekomen passagiers, die tegelijkertijd ook omringd worden door bedelende kinderen en frisdrankaanbieders. Onze kinderen kijken hun ogen uit als we een kwartier later de poorten van het paleis binnenrijden. Het paleis wordt nog steeds bewoond door de Maharaja van Bikaner terwijl een deel van het enorme gebouw is omgebouwd tot een luxe hotel. Een grote man in een lang blauw gewaad en een grote rode tulband om zijn hoofd wacht ons op bij de ingang en brengt ons naar twee grote kamers aan het binnenzwembad. 'Moeten we hier slapen?' vraagt mijn dochtertje onschuldig. Alsof paleiskamers die uitkomen op een door marmeren pilaren omringd zwembad nog niet in haar bestaanswereld zijn voorgekomen. De rest van de dag willen de kinderen dan ook nergens anders meer heen en krijgen we ze alleen nog uit het zwembad met de boodschap dat onze motor is aangekomen.

In de schaduw van een paar hoge paleisbomen staat Imran, de monteur uit Delhi, ons naast de motor op te wachten. De spirituele man die hij heeft meegenomen murmelt een paar onverstaanbare zinnen en bezaait de motor met roze-blaadjes, tekent met rode poeder een svastika op de zijspan en geeft ons allemaal een rode

stip op ons voorhoofd. Dan opent hij een doos met zoete cakejes en voert met een lange veeg het eerste koekje aan de zijspan alvorens de rest van de doos onder de omstanders te verdelen. Hiermee is de zegening van de motor en zijn passagiers compleet en staat ons een veilige reis te wachten. De kinderen springen in de bak en mama kruipt achterop. De bak is voorzien van een groot windscherm en een leren doek met plastic raampjes kan over de gehele span getrokken worden. De bak zelf is versierd met zilveren rails die parallel aan elkaar over de voorkant lopen. Aan de zijkant van de zijspan is een ouderwetse knijptoeter bevestigd en de grote luchthoorn aan de voorkant is door een klein knopje in de bak te bedienen. We maken het eerste testritje door de stad, snuiven de scherpe geurenmix van specerijen en dieren op, en dompelen ons onder in deze allesomvattende symfonie van indrukken. Als deel van het verkeer beleven we India nog intenser; het is hier alles of niets, leven of dood, geen middenweg. Je houdt ervan of je verafschuwt het, maar het is nooit 'neutraal'. De viezigheid, de stinkende afvalbergen langs de weg, de koeien herkauwend midden op de weg, overstekende kamelen, dan weer de zoete geur van chai en wierook; het vult al je poriën tegelijkertijd van alle kanten.

Botsing met riksja

Als we de volgende ochtend met de rugzakken achterop gebonden achter een klassieke ambassadorauto de paleispoorten uitrijden, voel ik me door een tijds-poort een eeuw terug in de tijd gaan. Tijdens het eerste ritje door de stad Bikaner genieten de kinderen van het zelf toeteren en alle chaos die zich voor de motor

afspeelt. Vrachtwagens, bussen en personen auto's proppen zich door de smalle wegen, gevolgd door een leger aan auto- en fietsrijders, en ieder toetert om het hardst. De kinderen toeteren vrolijk mee terwijl koeien langzaam de weg oversteken of midden op een kruispunt liggen te herkauwen en kamelen zich niets van het getoeter aantrekken. Het is een grote chaos en puur genot om hier met een zijspan met vrouw en kinderen doorheen te mogen rijden. De breedte van de bak heb ik nog niet voldoende ingeschat als we in het centrum bij de markt in een verkeerstrechter terecht komen. De met de hand voortgeduwde karren vol groente en fruit en de overstekende mensen geven een extra dimensie aan de chaos. Het spatbord van het span steekt nog zeker 25 cm verder uit dan de breedte die ik vanaf de bestuurdersplaats kan zien. Om het spatbord is juist voor dit geval een metalen beschermingsstaaf gemonteerd waarmee ik blijf hangen aan het spatbord van een autoriksja. 'Er zit een deuk in mijn bumper' gebaart de dikke chauffeur terwijl zich direct een menigte om ons heen verzamelt. 'Maar het is de zevende op een rij', gebaar ik terug. Maar toch vindt hij dat ik de schade moet compenseren. Zelf vind ik het een beetje overdreven en dat vindt ook de grote nette man die tussenbeide komt. 'it is no problem you can go' zegt hij hard terwijl hij me uit de menigte wegduwt. Als zulke mensen met kennelijk aanzien en autoriteit tussenbeide komen is het verstandig hier niet tegen in te gaan en direct de discussie hiermee te laten beëindigen. Nog geen 100 meter verder stoppen we voor de markt en worden we omringd door een nog grotere menigte, de klassieke Enfield motor, de zijspan en de twee blonde kinderen met blauwe ogen in de bak trekken alle aandacht naar ons toe. Vrolijk knijpen

kleurrijk geklede dames in de wangen van mijn dochter terwijl mijn zoon Isa zijn eerste drie woorden Engels telkens weer herhaalt als antwoord op de vragen 'what's your name?' en 'How old are you?' De vrolijkheid van de omstanders geeft ons een ontzettend groot plezier, we hebben de Indiase smaak alweer helemaal te pakken terwijl de kinderen nog een beetje schuw en afwachtend voor zich uitstaren.

De woestijn in

Bepakt en bezakt rijden we de volgende dag de stad uit en de woestijn in. De geuren van kruiden, wierook en heilige koeienpoep hebben plaats gemaakt voor een hete gortdroge lucht, het zweet gutst over onze rug en schouders. De weg is prima geasfalteerd en we lijken het verkeer in de stad achtergelaten te hebben. De rechts-geschakelde Enfield bullet 500 cc met de zijspan aan de linkerkant loopt als een zonnetje, kleine woestijndorpjes trekken aan ons voorbij en we genieten met volle teugen van het rijden. De kinderen maken vooral ruzie om de zeer beperkte hoeveelheid zitruimte in de bak. Thuis zijn ze een beetje verwend met de ruime bak van de ural zijspan waarin ze dagelijks naar school gebracht worden. Terwijl de hete zon meedogenloos op onze helmen brandt, ploffen we het barre land door, mul zand, lage steekstruiken en af en toe een rots omringen ons. Het is als een meditatieve mantra die ons alle vier binnen korte tijd in de staarfase brengt. De kinderen dommelen net in slaap als we eindelijk een cafeetje langs de weg zien en het hele gezin de schaduw in stormt, de motor kokend achterlatend. Voor de 500cc is het zwaar, de twee grote rukzakken, de zijspan met twee kinderen, een volwassen passagier

en bestuurder. Hij hield de laatste kilometers al een beetje in en was nodig aan een pauze toe. Met flessen water breng ik hem verkoeling wat met lange sissende geluiden in dank wordt afgenomen. Het woestijncafé bestaat uit ligbedden van brede banden waarop lange mannen in witte gewaden met felgekleurde roze en rode tulbanden en sierlijke krulsnorren thee liggen te drinken. Dit zijn de Rajastanies, de woestijnmensen. Met hun statige smalle lange benen en hun tengere lichaam evenaren ze mij bijna in lengte. Prachtige vrouwen met armen van pols tot oksel gevuld met witte armbanden, hun neus versierd met een grote neusring welke verbonden is met een andere ring in hun linkeroor lopen in en uit het café. Dit zijn de Rajastanie vrouwen welke een prachtige harmonische eenheid vormen met hun trotse mannen. Als we weer op pad gaan binden we dochter Michaëla met een sjaal vast omdat ze telkens in slaap valt en dan uit de bak dreigt te vallen. Maar we rijden nog niet eens tien minuten als een auto dicht achter ons blijft rijden. Dit gebeurde al regelmatig op het eerste deel; auto's bleven lang naast ons op de andere weghelft, of vlak voor of achter ons rijden zodat passagiers op de achterbank foto's van onze bijzondere verschijning kunnen maken. Beide kinderen hebben een ouderwetse motorbril boven hun neus staan en Michaëla heeft een uit Vietnam meegenomen helm in de vorm en kleuren van een lieveheersbeestje op haar hoofd staan, zelfs de voelsprietten zijn er voorop gemonteerd. Zelf draag ik een oud zwart potje met een piloten bril. De auto die nu ons nu volgt blijft wel erg lang hangen en ik gebaar een beetje geïrriteerd dat hij ons in moet halen en door moet rijden. De auto haalt ons inderdaad in maar parkeert honderd meter verder in de berm. Drie mannen stappen uit en gebaren ons te

stoppen. Het lijken in officiële uniformen geklede mannen. Ik kan de zwaarbeladen combinatie niet direct tot stil stand brengen en sta pas 300 meter verder in de berm stil, de auto 200 meter achter ons latend. Deze begint direct weer te rijden en komt vlak voor ons weer tot stilstand. Een gezette maar nette man, vergezeld door twee magere volgers, stapt op ons af en vraagt honderduit over de kinderen, de motor en onze reis door Rajasthan. Dan merk ik het affiche achter zijn voorraam op. Deze heeft duidelijk iets met Indiase politiek te maken. De man lacht en legt vrolijk uit dat hij niet alleen vicepresident van de staat Rajasthan is maar ook nog eens lid is van de koninklijke familie van Bikaner. Hij wenst ons welkom in zijn land en hoopt oprecht dat we een goede reis tegemoet gaan. Dan laat hij zijn volgers weer in stappen en stapt zelf achter het stuur van de glanzende Toyota landcruiser. Net voor het donker zitten de 328 kilometer erop en rijden we de woestijnstad Jaisalmer binnen.

Duwen met prinsen

Jaisalmer is een afgelegen stad dicht bij Pakistan dan bij elke andere Indiase stad. Het heeft hierdoor een bijzonder eigen karakter ontwikkeld. Ik voel me soms meer in het Midden Oosten dan in India. Grote mannen in witte gewaden schuifelen door het netwerk van smalle bochtige straatjes en met kleurige saris gesluerde vrouwen verkopen rinkelende enkelkettinkjes aan de schaarse toeristen. Hobbelend in een oude mahindra-jeep rijden we eind van de middag verder de Thar woestijn in waar vier grote kamelen ons staan op te wachten. Terwijl onze vijfjarige Michaëla al drie meter boven ons uit torent, vindt Isa de kamelen ineens wel erg groot. Na een kort protest durft hij het uiteindelijk toch aan en even later sjokken we met zijn vieren

op twee kamelen over de zandheuvelds. Uiteindelijk vinden ze het zo leuk dat ze de volgende ochtend nog een ritje willen maken. Terug in Jaisalmer geeft de motor problemen. Ik voelde het al vlak voor aankomst en de laatste meter op de parkeerplaats van het wederom prachtige paleishotel heb ik hem moeten duwen. Door vier hotelhulpen word ik op de motor door de smalle straatjes geduwd en zo krijgen we de motor weer aan de gang. Echter nog geen 100 meter verder sta ik weer stil, ditmaal zonder vriendelijke hulp. Ik probeer nog heuvel af een beetje vaart te maken maar op het centrale plein geef ik het op, direct omringd door een menigte. Dan hoor ik het bekende geplof van een andere Enfield passeren. De vriendelijke bestuurder stapt af en probeert mijn exemplaar aan te trappen. 'Ik duw je wel naar mijn workshop' zegt hij als hij ook staat te puffen in de warmte. Terwijl mijn gezin in het hotel staat te wachten om te gaan eten is dit geen goede timing. Ik sla het aanbod af en duw de motor naar de ingang van het paleis aan het centrale plein. Een meereizende monteur zoals tijdens de groepsreizen was in dit geval wel heel erg handig geweest.

We hebben een dinerafspraak met ons lokale motortrailscontact. De statige man voorzien van zware donkere snor en natuurlijk gekleed in een lang wit gewaad heeft ons uitgenodigd. Tijdens het gesprek aan tafel onthult hij zijn relatie met de koninklijke familie. Op een ingewikkelde ingetrouwde manier is hij in de familiale kring gekomen. Terwijl wij ons genoeg doen aan het zeer verfijnde eten en de kinderen kip met friet zitten weg te peuzelen stelt hij ons voor aan de prins van het paleis, welke bij ons aan tafel komt zitten. Tot mijn grote verbazing is dit de helpende hand op de passerende enfield nog geen uur eerder. 'I am happy to meet you again' zegt hij la-

chend terwijl hij onze handen schudt. Het was dan wel een net wit exemplaar maar een Prins op een Enfield doet mijn hart sneller kloppen. Het gesprek blijft lang bij dit onderwerp en eindigt met het resolute besluit van de prins dat hij volgend jaar aan onze lange Enfieldreis van Nepal naar Nederland zal gaan deelnemen, waarschijnlijk met nog drie andere 'Enfield-prinsen'. We zullen zien.

Papparazie in het verkeer

De volgende ochtend heeft de motor nog steeds kuren en wil niet starten. Gisteren avond hebben de prinsen een accu uit hun auto gehaald, deze in de bak geplaatst en met kabels op de motoraccu aangesloten. Daarna start de grootste van de drie mannen de Enfield met een enkele trap. Maar de motor blijft niet lopen. Ze vullen de benzine bij en dit blijkt tijdelijk te helpen maar aan de rand van de stad staan we weer stil. Gelukkig volgen de prinsen ons in hun kleine auto totdat we goed op weg zijn. Bij een pompstation worden we direct weer omringd door tientallen omstanders en vinden we eindelijk het echte probleem. De Carburateur zit los aan de rubberen pijp die hem met de cilinder verbindt. We schroeven het vast en na een trap start hij en blijft hij lopen als een zonnetje. We zijn nog geen twee minuten onderweg of we worden op een kruispunt afgesneden door een brommer met twee mannen erop. Als we vlak achter hen stil komen te staan vliegt de passagier van de motor af en rent gehaast naar ons toe. De prinsen zijn al teruggekeerd naar het paleis en we nemen even een terughoudende positie aan. Als hij twee meter voor de motor stil blijft staan trek hij zijn jasje open en haalt een supermoderne canon teelens camera tevoorschijn. Ongevraagd begint hij ons midden op het

kruispunt van alle kanten te fotograferen. 'Ben je van de lokale krant?' vraag ik hem beleefd als hij iets dichterbij komt. Boven het geluid van de langsrazende verkeer uit roept hij terug dat hij een onafhankelijke journalist is en dat hij nog niet weet aan welke krant hij de foto's zal gaan verkopen. Zonder verdere uitleg stapt de lokale paparazzi weer achter op de wachtende motor en scheurt er vandoor. Eindelijk rond het middag uur zijn we onderweg. We kiezen voor smalle binnenwegen. Maar ook daar rijden bussen en soms grote Tata-trucks en ook hier geldt de wet van voorrang voor het grootste voertuig. Meerdere keren moet ik de bak met kinderen de berm in rijden om plaats te maken voor een aanstormende vrachtwagen. Als de weg uiteindelijk nog smaller wordt duiken we enkele keren met motor en al het gras van de berm in. Na een paar afslagen komen we op een rustige erg smalle weg en komt een statige man met grote krulsnor en felroze tulband ons tegemoet. Vanaf zijn grote kameel kijkt hij trots op ons neer. Met een korte glimlach stuurt hij de kameel een stukje de berm in zodat wij hem kunnen passeren. Wat een korte dag naar het woestijnsafarikamp in Osyan zou zijn, wordt weer een late aankomst in het donker. Boos zeg ik tegen de eigenaar van het tentenkamp dat hij meer richtingborden langs de weg moet laten zetten. 'We hebben al drie borden staan' zegt hij glimlachend. Inderdaad vlak voordat we het dorp inreden zagen we een bord van het kamp en ook op de eerste rotonde werden we netjes door een volgend bord de goede kant op gestuurd. Daarna verdwenen we in een wirwar van smalle straatjes en moeten we ons al toeterend een weg banen door een drukke markt. Pas toen iemand ons te hulp schoot en voor ons uit reed zagen we vlak voor het kamp het derde bord. Dat er zich

tussen het tweede en derde bord nog 26 afslagen, rotondes en kruisingen bevinden past precies in de voor ons onbegrijpelijke Indiase logica, 'drie is genoeg, meneer' zegt de eigenaar vervolgens resoluut en zelfvertrouwd, om de discussie te beëindigen. Gelukkig kunnen we er tijdens de maaltijd onder de sterrenhemel kostelijk om lachen.

Ervaring van de kinderen

Gewapend met een tas speelgoed rijden we de volgende dag een woestijndorpje in. Voor vertrek hebben de kinderen al hun wuppies, Dugans, gogo's, knikkers en andere kleine speeltjes die ze hebben maar toch nooit mee spelen, verzameld. De paar kinderen staan netjes in de rij terwijl Isa ieder kind een speeltje geeft. Uiteindelijk komt een forse dame met grote oor- en neusringen naar de motor toegestapt, pakt Isa stevig vast en geeft hem een paar dikke zoenen op zijn wangen. Isa weet niet goed hoe hij moet kijken. Hij is nu acht jaar en de hele reis is al een grote aaneenschakeling van nieuwe ervaringen geweest. Met moeite zal hij al deze indrukken kunnen ordenen en deze op school in de klas of aan zijn vriendjes kunnen navertellen. En ook nu, terwijl deze goedlachse vrouw hem nogmaals probeert te zoenen en hij direct als een reflex met zijn mouw zijn wangen schoonveegt, laat hij het in pure onschuld over zich heen komen. De kinderen rennen blij met de gogo's en dugans hun rieten hutjes in terwijl wij nog een laatste foto van de spontane vrouw maken. De kinderen voelen zich inmiddels steeds vrijer in de omgang met de Indiase mensen en raken steeds meer gewend in de constante aandacht die ze van iedereen ontvangen. Dit varieert van een simpele 'hello' tot het in de wangen knijpen, vasthouden en allerlei vragen

stellen tot grote zonen van de woestijnvrouw. Het is zonder uitzondering altijd vrolijk en goed bedoeld. Voor de kinderen lijkt het een hele natuurlijke manier van omgang en ze gaan telkens indien gevraagd weer vrolijk met de Indiërs op de foto. Voor de lokale mensen in een ontmoeting met twee blonde kinderen met felblauwe ogen in ieder geval net zo bijzonder als voor ons de extreme realiteit van India is.

Overstromingen in de woestijn

De oude Maharajastad Jodhpur kent een van de meest prachtige en indrukwekkende paleizen van het oude Rajasthan. Maar voordat we de stad ook maar kunnen bereiken barst de hemel open en daalt een krachtige moessonregen op ons neer. We trekken een dikke laag plastic over de rugzakken achter op het bagagerek. De regenkap trekken we over de zijspan heen zodat de kinderen droog zitten. Papa en Mama zijn echter binnen enkele minuten doorweekt. De regen komt zo onverwachts en buiten het regenseizoen om dat de wegen en afvoersystemen de grote hoeveelheden niet aan kunnen. Binnen de kortste keren zijn wegen op veel plaatsen overstromd. Ik stuur de zijspan in de sporen van de Tata-trucks voor me, zodat ik weet hoe diep het water is en zeker weet dat de ondergrond tenminste goed is aangedrukt. Als de regen stopt doen we de zijspan kap weer open zodat de kinderen weer mee kunnen kijken. Zij liggen echter allebei te slapen en hebben niet veel van de spannende waterdoorwadingen mee gekregen. Dan zien we voor ons de weg verdwijnen in een grote waterzee en pas na ruim driehonderd meter komt hij weer naar boven. De kinderen zijn op slag klaar wakker en zitten rechtop in de bak. Ik heb geen idee hoe de dieptes zijn en begin toch met enige snelheid het water in te rijden. De wielas is nog

niet onder water geweest als we halverwege een man met een fiets aan zijn hand passeren. Hij gebaart dat we snel naar de andere rijstrook moeten overgaan omdat het anders te diep wordt. Snel steken we over maar zinken langzaam weg de diepte in. Ik geef snel flink gas en trek de zwaar beladen motor weer naar boven. De acceleratie veroorzaakt een flinke watergolf die ver boven de bak uit komt en de kinderen overspoelt. Doorweekt stappen ze op het droge uit en zeggen in koor 'nog een keer papa, dat was leuk!'. We hozen de bak uit en rijden verder.

Tussen de pelgrims

Een paar uurtjes later komen we op een smalle landweg. Al twee dagen rijden we in tegengestelde richting van de jaarlijkse pelgrimage naar een Jai tempel. Deze tempel schijnt alleen maar de twee weken voorafgaand van de verjaardag van de god Krishna geopend te zijn. En dit brengt duizenden, misschien wel tienduizenden pelgrims op de been langs de kleine landwegen en langs de hoofdweg. Als mieren zwermen ze door het landschap. De onafgebroken sliert van vrolijk lachende ouderen, moeders met kinderen op hun rug, vrouwen met grote zakken op hun hoofd, maar vooral jongeren trekt aan ons voorbij. Een enkeling heeft schoenen aan, maar het grootste deel loopt de honderden kilometer door de woestijn in viertig dagen op teenslippers of op blote voeten, het is vandaag weer 35 graden. Om de paar kilometer komen we een soort feesttent tegen waar voeten verzorgd worden, gratis water verstrekt wordt en vooral wordt gedanst op harde muziek. Tractoren rijden tussen de menigte door met karren vol dansende kleurrijke pelgrims. Meerdere keren moeten we stoppen om een grote groep te laten passeren

of omdat een paar jongens uit vrolijkheid voor onze motor gaan staan dansen. En zonder uitzondering zwaait iedereen naar ons en vooral naar de kinderen in de bak. De climax van het festijn wordt gevormd door de viering van de geboortedag van de God Krishna. Op die dag rijden we juist een prachtige route door het gebergte ten noorden van Jodhpur. In elke bocht komen we weer een nieuwe groep als vrouwen verklede en versierde mannen tegen. Met gezichten vol glitters, ogen voorzien van oogschaduw en felgekleurde kleding maken ze hun tocht naar de grote Jai tempel van Ranakpur.

Duwen tussen de koeien

Dan rijden we ons eindpunt binnen, Jodhpur, de stad van duizend-en-een-nachten. Het centrum van de stad wordt gevormd door een web van smalle straatjes die de heuvel langs de rivier bedekken. De straatjes zijn zo smal dat auto's er zeker niet doorheen kunnen en fietsriksja's alleen als er geen brommertje langs de kant geparkeerd staat. We komen net uit een prachtig berggebied als we de drukte van de stad om ons heen zien vormen. Grote vrachtwagen blokkeren de doorstroom en brommers en kleine auto's schieten aan alle kanten voorbij. Uiteindelijk staan we stil achter twee grote vrachtwagens omringd door kamelenkarren, koeien en duizenden andere weggebruikers. Ineens hoor ik onze grote luchthoorn afgaan en zie ik dat Michaëla hard op de knop zit te drukken. 'Dan rijden ze tenminste door' zegt ze lachend. En ja hoor, de grote stoet van Tata's zet zich langzaam in beweging en we kunnen verder rijden. Maar niet voor lang. De motor produceert al een tijdje

brandlucht en ik kom er in de kleine straatjes van het centrum achter wat de stank veroorzaakt. In de bergen deze ochtend heb ik vaak de koppeling moeten gebruiken om de zwaarbeladen motoren de steile heuvels op te krijgen. Nu zien we het gevolg. Op het kritieke moment geeft de koppeling het op, vanaf dat moment is het motor aan en rijden of motor uit en stilstaan, geen middenweg. En dat gebeurt juist in de spits in de meest smalle straatjes van de stad. Gelukkig vinden we een vriendelijke Indiër bereid voor ons uit te rijden naar het hotel, maar het lukt ons niet het eindpunt te halen. Zo gauw ik de motor aantrap moet ik direct rijden en kan ik niet meer stoppen. En juist omdat de zijspan en de kinderen zoveel aandacht trekken worden we telkens weer binnen enkele seconden omringd door een kleine menigte. Ik jaag ze aan de kant, trap de motor weer aan en probeer weer een paar meter verder te komen. Als eindelijk de menigte weer wijkt loopt een koe langzaam het straatje in en blokkeert de weg. Tot overmaat van ramp is door een festival ter ere van de verjaardag van Krishna het centrum afgesloten en dan zouden we kilometers door kleine straatjes moeten rijden om via een omweg het hotel te bereiken. We geven het op, parkeren de motor voor een tempel en huren een riksha om ons naar het hotel te vervoeren, De volgende ochtend halen we de motor op, spannen de koppelingkabel een beetje op en rijden de zijspan zonder problemen terug naar het hotel. Dat ik daar niet eerder aan dacht.

